Sportul MAGAZIN

DIALOGUL CAMPIOANELOR

Ce gîndesc campioanele de tenis despre ele însele? Dar despre rivalele lor? Întrebări aparent indiscrete, care ne introduc în universul izolit, de gînduri și simțăminte, ce animă pe aceste sportive aflate în admirația publicului. „Secrete" — mai mult sau mai puțin — pe care Mima Jausovec și Florența Mihai ni le-au împărtășit în convorbiri separate. Dar pe care noi le alăturăm aici, într-o confruntare sinceră de idei, — un meci pe terenul opiniilor. Cu atît mai pregnant va ieși în evidență paralelismul a două personalități sportive remarcabile și al ipostazelor lor diverse.

MIMA JAUSOVEC
despre Florența Mihai

Recunosc, nu mi-a fost o adversară comodă Flory, în finala de la Roland Garros. În primul rînd, fiindcă jucam pentru întîia oară cu ea. De necunoscut te temi cel mai mult în tenis. Nu știi ce fel de mingi îți vor veni de dincolo de fileu și trebuie să te adaptezi repede unui joc nou. Apoi, eram primă favorită acolo și oarecum obligată să cîștig. Ceea ce este totdeauna mai greu, decît să asaltezi pozițiile cucerite de alții. Așa eram eu acum un an, cînd făceam „surprize" învingînd pe Lesley Hunt în finale la Roma și Toronto, ca să ajung apoi în rîndul primelor 10 din lume. Acum, parcă am îmbătrînit deodată (n.n. la 21 ani !) și trebuie să mă lupt cu zeci de alte tinere pretendente la locurile fruntașe.

Dar să revin la Roland Garros. Acolo, pe terenurile pariziene, mă afirmam ca junioară, în 1973, cîștigînd turneul speranțelor. Apoi a venit ziua consacrării adevărate, a laurilor turneului de senioare. O așteptam pe Florența Mihai în finală. Era evident cea mai puternică adversară, mai ales după victoria în fața americancei Janet Newberry. A jucat bine împotriva mea, frumos. Eu eram puțin crispată, ca să nu zic contrariată. Am simțit pericolul mărindu-se în setul doi, cînd am pierdut tie-break-ul. Dar mi-am recăpătat încrederea imediat, văzînd că jocul meu, „la siguranță", este mai eficace decît mingile „la spectacol" ale lui Flory. N-o spun cu răutate, dar ca să joci în stil de mare campioană trebuie să fii, mai întîi, sigură...

Flory are încă de luptat, în această aspră concurență, care există în tenisul feminin, pentru a ajunge sus. Recentele ei succese sînt un start bun, dar adevărata cursă abia începe. Îi doresc s-o termine cu succes. Regret că n-am putut apărea în ultima zi a Balcaniadei de la București, în meciul cu româncele. O aștept însă pe Florența Mihai, ca și pe Virginia Ruzici, la Maribor, în august, la campionatele europene. La Maribor, orașul meu de baștină, am început să joc tenis. Tot aici, urmez cursurile facultății de științe economice. Și tot aici vreau să-mi apăr cu succes titlul de campioană a continentului, cucerit anul trecut în fața Natașei Cimîreva (n.n. 3—6, 6—2, 7—5 în finală, la Prerov).

FLORENȚA MIHAI
despre Mima Jausovec

Știu că Mima a fost, ceea ce se cheamă, un „copil-minune" al tenisului. La 14 ani era triplă campioană a Iugoslaviei, la categoriile de pionieri, junioare și senioare. A avut o ascensiune rapidă, așa cum nu au multe jucătoare. Mie mi-a fost ceva mai greu. Poate și fiindcă, la noi, concurența era mai tare, mă loveam mereu de adversare puternice. Cu colegele mele din echipa națională, alături de care în 1972 cîștigam „Cupa Principesa Sofia" (n.n. campionatul mondial neoficial al junioarelor), am făcut parcă un „pariu" pentru anii ce aveau să vină. Cine ajunge mai departe ?... Iată, am fost citeodată în urma lor, acum am urcat mai sus. Cu rezultatele de la Roland Garros și Baastad sînt pe locul 18 în clasamentul Marelui Premiu feminin. Mai am puțin și intru în rîndurile elitei. Nu e frumos ?

Tenisul este ca un munte pe care urci. Cu cît ajungi mai aproape de vîrf, cu atît stîncile pe care le ai în față sînt mai greu de trecut. Iar o căzătură te aruncă departe, în prăpastie. Gîndiți-vă. Azi numai în America există 20—30 de jucătoare tinere, foarte talentate, urmînd imediat lui Chris Evert. Toate sînt gata să promoveze în vîrf. Te lupți cu Janet Newberry sau Terry Holladay și știi că ai în față pe eventuala succesoare a lui Evert. Sigur, nu-ți este ușor.

Ca să fiu sinceră, jocul Mimei Jausovec nu este pe gustul meu. E foarte eficace, joacă la puncte. Are un stil, îndrăznesc să spun, destul de prozaic. Mie îmi place poezia. Nu numai pe terenul de tenis. Colegele din sport și cele de la facultate (n.n. este studentă în anul III la I.E.F.S.) mă tachinează, fiindcă știu că mă ocup și cu scrisul versurilor. Poate că o anumită fantezie se reflectă și în jocul meu. Dar nu cred că e ceva rău. Dacă nu pui puțin sentiment și inspirație în partida pe care o susții, ce mai rămîne din tenis ? Doar lupta pentru ghemuri și seturi... Ar fi prea monoton.

Sînt sigură că o voi mai întîlni pe Mima Jausovec chiar în acest an. Poate la „europene", poate la Universiadă. Sau în septembrie la Forest Hills, unde vom fi din nou împreună toate trei. Mima, Virginia Ruzici și cu mine.

Rd. V.

PELE? GERSON? TĂCERE.

Tele cronica

De mult un meci de fotbal, un simplu meci de fotbal, nu m-a impresionat atît de adînc ca acela, amplu rezumat, de la Bello Horizonte. De cînd l-am văzut, de cîte ori mă gîndesc la el — și nu o dată îmi apare în minte la cîte un colț de stradă, așa nitam-nisam, cum e cazul cu orice obsesie — mă simt peste măsură de mîhnit. Dacă fotbalul corespunde, la urma urmei, copilăriei din noi — pot spune că mă simt ca un copil căruia i s-a luat un basm, i s-a închis o grădină sau, mai rău decît toate, i s-a luat mingea de fotbal... Cam așa m-am simțit — dacă memoria sentimentelor nu mă trădează — cînd taică-meu, prin '39, tare indispus de cîte se petreceau prin lume, mi-a spus într-o duminică dimineață că nu are chef să mergem după-masă pe Venus, la meci. Una din cele mai profunde enigme ale copilăriei mele a fost aceasta — cum să n-aibă un om chef de un meci ?

Acum, enigma copilului din mine este cum de a ajuns Brazilia să joace un fotbal atît de slab ? Nu discut scorul cu Iugoslavia, un 0—0 mai penibil decît cel din '74, nu discut scorurile egale (acasă !) cu Anglia și R.F.G., nu discut nici acel incredibil 2—2 cu Franța, tot acasă, după ce ei, feți frumoșii, aveau 2—0... ! După cum nu mă voi lăsa derutat de acest 8—0 cu Bolivia, vreo patru goluri din astea opt văzîndu-le simbătă noaptea și înțelegînd binișor cine e Bolivia (care va lua alte 5 de la Peru — Peru care, zice toată lumea, nu merita să piardă meciul cu Brazilia...). Pentru ochiul competent nu contează un 8—0 de antrenament sau un 1—0 tras de păr, ci cum „merg" pasa, șutul și ansamblul. Totul e joc, maniera, ce a mai rămas din ce a fost. Copile, n-a mai rămas nimic ! Jocul pare mult mai împleticit decît în finala de bronz cu Polonia, în '74. Pasele nu mai au acea lumină de sărbătoare, ca în finala nemuritoare cu Italia, în '70. Nimeni nu mai zboară, toți parcă se tîrăsc, mînați doar de tristul gînd de a nu pierde. Gînd insuficient pentru o mare inspirație. Nu mai există inspirație. Un-doi-urile sînt anemice și mecanice. Tehnica individuală a rămas impecabilă, dar e molatecă, fără haz, fără cîntecul carnavalelor fastuoase. Nu mai e nimic fastuos la cei de după Pele, de după Gerson, ah, Gerson pe care eu îl puneam mai sus decît Pele. Joaca e prin ceață. Soarele ansamblului e palid tot mai palid. Fazele „nebune", ritmurile acelea nu infernale, ci paradisiace nu mai sînt.

Ce s-a întîmplat în 7 ani ? Nimeni nu mai aduce aminte de Pele. De Tostao. De Gerson. Rivelinho... ? Tăcere. Printre atîtea basme, care învăluiau echipa, era și acela că pe plajele Oceanului se fugăreau zeci și zeci de Pele. Unde sînt ? Chiar și în cel mai formidabil „rezervor" de fotbal, un Pele, un Gerson nu cresc decît rar, foarte rar. Măcar asta să mă încinte, căci nu mă alină faptul că „divinii" nu au mai pierdut de nu știu cît timp nici un meci. Ei și ? Fără să piardă vreo partidă, ei „ne-au" pierdut un fotbal. E unul din cele mai importante fenomene din viața fotbalului pe glob, în ultimii șapte ani : fotbalul mare, esențial, poate chiar frumos, a trecut și a rămas în Europa.

Naivi cei care socotesc că declinul grav al brazilienilor nu ne privește, — el ne privește direct și personal, intim ca pierderea unui poet. Cine nu „vede" asta — să se uite atunci „indirect" la echipa Iugoslaviei din meciul cu Brazilia. Învinși la Zagreb de România, iugoslavii au făcut „sală plină" la Bello Horizonte. Ei nu par deloc derutați sau demoralizați. Ei puteau învinge Brazilia, la ea acasă ! Echipa are certe talente și mari resurse. Așa pusă problema — „rezumatul" acela de simbătă, extrem de necesar și clar pentru orice om priceput, ne privește drept în ochi și în nici un caz nu ne poate lăsa în piept inima rece.

BELPHEGOR

SPORT ȘI MUZICĂ

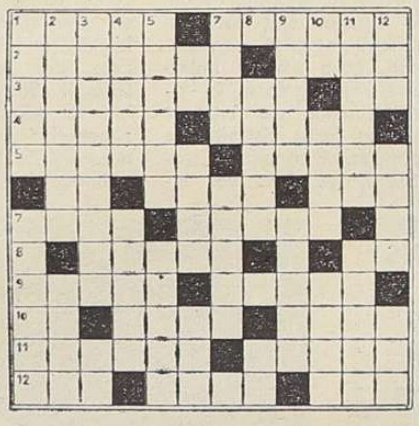

ORIZONTAL (Sport): 1. Gimnastică artistică. — Timpul de joc. 2. Se opun profesioniștilor. — Trenă. 3. La Federația română de tenis. — Primele la natație ! 4. Faze ale unei competiții. — În jurul ringului. 5. Sărituri în serie. — Fostă glorie a ringului. 6. Antrenor la centru ! — Joc al pronosticurilor. — Excepțional. 7. Taler aruncat... din mînă. — Sacoșă pentru antrenament. 8. Categorie de box. — Spate în spate ! 9. Șiruri, șiruri. — Categorie... valorică. 10. Mare maestru. — Spînzură fără spin ! — Teren acoperit. 11. Întăritoare. — Se aruncă din șanț... la tir. 12. La unele plase. — Suprafață de teren. — Folosit la tir.

VERTICAL (Muzică): 1. Dans și muzică. — Valoarea unei note. 2. Muzicanți ocazionali. — Acompaniament muzical. 3. Violonist în orchestra Radioteleviziunii Române. — Început și sfîrșit de notă ! 4. Intervale. — Coarde. 5. Curs vijelios. — Comic și cupletist. 6. Notă muzicală. — Actor italian. — La intervale. 7. Placă muzicală. — Cunoscută operă de Puccini. 8. Cîntăreț matinal. — Cozi de lăute ! 9. Mureșul și Tîrnavele. — Sală de Conservator. 10. Virtuos. — Uzură neîncetată ! — Și de concerte. 11 Prima treaptă a oricărei game. — Fac muzică la lovire (sing.). 12. „Lugojana" lui Filaret Barbu. — Melodie. — Cu coardă.

Orizontal: ION ȘUȘELESCU
Vertical: MARCEL RUSESCU

„ROCKY" SAU PROVOCAREA HAZARDULUI

Un film inspirat din lumea boxului

„Rocky" nu e nici Graziano (cel din „Cineva, acolo sus, mă iubește"), nici Marciano — ultimul campion mondial alb la categoria dominată copios de boxerii negri. Este însă adevărat că „fotoposterul" acestuia din urmă stă pe pereți, ca icoana unui idol. În cămăruța mizeră a tînărului out-sider din periferia Philadelphiei. Rocky e un flăcău american de origină italiană, frumos și trupeș, care a visat în copilărie să devină un mare campion, dar care, deocamdată, în virtutea realităților asprei vieți, ce-l împresoară, nu are altceva de făcut decît să joace pe „durul" (un alt „uriaș blînd" ca cel din „Oameni și șoareci" al lui Steinbeck), angajat ca bătăuș la un cămătar din mafie. Discreta, duloasa lui dragoste pentru sfioasa „domnișoară bătrînă Adrian", o vînzătoare într-un magazin cu păsărele, grija sa pentru animale și ocrotitoarea, părinteasca atitudine față de fetițele care calcă strîmb din cartier, ne transpun într-o atmosferă contrastînd cu boxerul amator, căruia după un meci istovitor nu-i rămîn decît cîțiva dolari și care fumează și bea bere cu măturătorii la barul din colț. Pe urmă — deus ex machina, în cea mai bună tradiție a filmului american de duzină — tînărului părăsit de bătrînul său antrenor (pentru că nu se ține serios de box), i se oferă dintr-odată șansa vieții : să lupte pentru titlu cu campionul mondial, un fel de Cassius Clay, cărula în film i se spune, foarte sugestiv, Apollo Creed (deci „crezul lui Apollo", care se știe că a fost și frumos și zeul artelor).

Pentru că scenariul e scris de chiar interpretul principal, Sylvester Stallone, credem că el și-a dat seama de pericolul unui happy-end ridicol, a înțeles că a forțat și așa hazardul prea mult, în consecință își propune, în marele meci, nu să-l învingă pe campionul mondial, ci doar să-i reziste 15 reprize, numai și numai pentru a dovedi, a-și dovedi că el e mai mult decît un „nimenea", un neisprăvit, cum zice traducătorul filmului. Iar în a'unul partidei, cînd i se topește curajul, Adrian, iubita, va fi cea care-i insuflă puteri. Alături de el e și bătrînul antrenor, victimă a industriei pugilistice, care capătă dimensiuni datorită jocului unui excelent actor (Burgess Meredith).

Scenă din finalul filmului „Rocky"

Cînd se reaprind luminile în sală, îți dai seama că ai văzut un film frumos și simplu, „uman și cald" (cum l-a vrut autorul), dar cu speranțe și eroisme dincolo de cotidian. Meritul lui Stallone (care practică de la 13 ani culturismul și interpretează cu brio scenele de box) este, potrivit spuselor sale, de a fi vrut să creeze un film lipsit de monștri, de catastrofe, de cruzime — elemente atît de „la modă" în lumea capitalistă. El a reușit, deși simbolul violenței poate fi regăsit în scenele din depozitul frigorific, unde se antrenează bătînd în hălci de carne ca în sacul cu nisip...

Victor BĂNCIULESCU